

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.259 van 28 maart 2002
in de zaak A. 102.712/XIV-3068.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. VAN ROSSEM,
 kantoor houdende te 2600 BERCHEM,
 Bindstraat 6

tegen :

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 2 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 maart 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 11 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 19 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS die, loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 26 december 1999 en zich vluchteling verklaart op 27 december 1999; dat op 5 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 28 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR (REDELIJKHEID, SAMENVOEGEN VAN DOSSIERS IN HET BELANG VAN EEN GOEDE RECHTSBEDELING., ...) (...)

Verzoeker werd geweigerd als vluchteling zonder het dossier van zijn vrouw te voegen en in het belang van een goede rechtsbedeling te willen samen behandelen.

Dat het bovendien niet duidelijk is in welke taal verzoeker werd ondervraagd.

Dat immers bij zijn verklaringen staat dat deze hem werd voorgelezen in volgende taal Zonder enige vermelding van taal. .

Hoe kan men dan nadien stellen dat er verwarring zou zijn over data en verklaringen, mogelijks zijn deze ontstaan door de tolk maar zelfs kan niet nagekeken worden aangezien wij zelfs niet op de hoogte te zijn hoe dit aan verzoeker is overgemaakt.

Dat verzoeker ondertussen immers meer dan 10 jaar verbleven heeft in Kazachstan en slechts zeer kort in Armenie is geweest om te huwen met zijn huidige vrouw.

Dat hij echter onmogelijk daar verder kon verblijven en dat hij dit ook verklaard heeft tijdens zijn interview.

Dat ondermeer hieruit de onzorgvuldigheid blijkt waarmee het dossier is behandeld.;

Dat verzoeker zich ook afvraagt op welke grond het Commissariaat-Generaal zich beroept om te stellen dat zij de aanvraag van asiel moeten behandelen ten aanzien van het land waarvan het staatsburgerschap vaststaat.

Dat dit niet op deze wijze gestipuleerd is in de Conventie.

Dat dit af en toe te pas en te onpas wordt gebruikt in de beslissing zonder dat verzoeker zijn raadsman begrijpt waarom men zich de ene maal beroept op laatste land van verblijf en in een andere beslissing stelt dat men dient te oordelen op grond van het land waarvan men het staatsburgerschap bezit zonder te motiveren waarom en op welk onderdeel van het verdrag men zich beroept.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag tot asiel niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat dit niet meer redelijk is gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft gelet op de huidige toestand in het land van herkomst, zijnde Kazachstan...”;

2.1.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat de beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden doordat “verzoeker werd geweigerd als vluchteling zonder het dossier van zijn vrouw te voegen en in het belang van een goede rechtsbedeling te willen samen behandelen”;

Overwegende dat de Raad geen regel of beginsel bekend is die de verplichting oplegt de dossiers van asielaanvragende echtgenoten samen te behandelen of te voegen; dat het middel, wat de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur door het niet-samenbehandelen of het niet-voegen van dossiers van asielaanvragende echtgenoten betreft, faalt naar recht;

2.1.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij stelt “dat het (...) niet duidelijk is in welke taal verzoeker werd ondervraagd” en dat “bij zijn verklaringen staat dat deze hem werd voorgelezen in volgende taal Zonder enige vermelding van taal”;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij om een tolk van de Russische taal heeft verzocht en dat het gesprek ten kantore van de dienst Vreemdelingenzaken in het Russisch/Nederlands werd gevoerd; dat het middel, wat de onzorgvuldige behandeling van het dossier van de verzoekende partij betreft, feitelijke grondslag mist;

2.1.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij verder ook nog aanvoert dat “het stellen dat (...) de aanvraag van asiel (moet worden behandeld) ten aanzien van het land waarvan het staatsburgerschap vaststaat”, “niet op deze wijze gestipuleerd is in de Conventie”, zonder te specificeren welke conventie zou zijn geschonden, noch nader aan te duiden dewelke, noch uiteen te zetten waarom deze bepalingen geschonden zouden zijn; dat de verzoekende partij het, de rechten van verdediging in deze procedure mede in acht nemend, niet aan de Raad van State mag overlaten om uit haar uiteenzetting af te leiden op welke wijze de aangeduide rechtsregel -“de Conventie”- door de bestreden beslissing is geschonden; dat de aangehaalde uiteenzetting met betrekking tot de schending van “de Conventie” niet als een ontvankelijk middel kan worden verstaan; dat in de mate dat verzoekende partij doelt op de Conventie van Genève, ze niet aanduidt welke bepaling ze er van geschonden acht, noch of deze rechtstreekse werking heeft; dat dit onderdeel niet ontvankelijk is; dat het eerste middel wordt verworpen;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“MOTIVERINGSVERPLICHTING (Schending van motivering inzake zogenaamde bedrieglijkheid en ten aanzien van de beoordeling van het land waarvan men het Staatsburgerschap bezit...) (...)

Dat in huidige casu er een gebrekkige motivering is aangezien beslissingen in bestuurszaken dienen gemotiveerd te worden zodanig dat de motivering de beslissing draagt en verzoeker duidelijk maakt waarom tot een dergelijke weigering werd overgegaan.

Dat de motivering in huidig geval verschillende gebreken vertoont aangezien op generlei wijze werd aangetoond waarom men overgaat tot het nemen van weigeringsbeslissing op grond van bedrog.

Verzoeker heeft op geen enkele wijze verklaringen afgelegd die niet met gekende feiten overeenkomen.

Op al deze elementen wordt niet ingegaan en verzoeker kan zich dan ook niet verzoenen met een dergelijke motivering om over te gaan tot weigering van zijn aanvraag.

Deze motivering draagt de beslissing niet integendeel verzoeker heeft alleen het gevoel gekregen dat alle pietluttigheden die konden aangewend worden (en die alleen verkeerde interpretaties betreffen) om tot weigering over te gaan zijn gebruikt terwijl de werkelijke belangrijke redenen onbeantwoord zijn gebleven.

In geval van bedrieglijke aanvraag van de asielaanvraag kan de minister of de gevolmachtigde van de minister besluiten tot onontvankelijkheid. Dit zal het geval zijn indien de vreemdeling bedrog pleegt, verklaringen aflegt die manifest tegenstrijdig zijn met bekende feiten of gebruik makende van een valse identiteit.

Dat verzoeker een origineel stuk heeft neergelegd met betrekking tot haar identiteit en nationaliteit..

Dat er hem een aantal tegenstrijdigheden worden verweten, die onmogelijk zijn na te gaan hoe ze ontstaan zijn aangezien het onduidelijk is in welke taal verzoeker zijn interview werd voorgelezen en bijgevolg dat er kan vastgesteld worden hoe de vergissingen in jaartallen waar men zich op beroept zijn kunnen ontstaan , dit valt nu onmogelijk vast te stellen dat de huidige motivering dan ook op niets slaagt om tot een dergelijke beslissing te komen , dat elk argument hiervoor ontbreekt.

Dat er dan ook geen enkele reden is om over te gaan tot het weigeren op grond van bedrieglijke aanvraag.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige en onzorgvuldige benadering van zijn problemen.”;

2.2.2.1. Overwegende dat de bestreden beslissing besluit tot de bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing tweevoudig motiveert, namelijk door het vaststellen van het kennelijk ongegrond en van het bedrieglijk karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag; dat het eerste motief, met name het kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvraag, als volgt luidt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene, die geen enkel identiteitsbewijs voorlegt, uitdrukkelijk verklaarde bij de DVZ (pt.6), in zijn vragenlijst (pt.8) en voor het CGVS (p.1 en 18) een Armeens staatsburger te zijn. Aangezien betrokkene (volgens zijn verklaringen) het Armeense staatsburgerschap bezit, dient zijn vrees voor vervolging t.o.v. Armenië te worden geëvalueerd. Aangezien in het kader van de toetsing van betrokkenes asielmotieven aan de Vluchtelingenconventie enkel de problemen t.o.v. het land waarvan men het staatsburgerschap bezit, in casu Armenië, moeten worden beoordeeld, dienen betrokkenes beweerde problemen in Kazachstan niet in aanmerking te worden genomen. Betrokkene verklaarde voor het CGVS (p.11-12, 14) niet naar Armenië te zijn teruggekeerd omdat hij geen legerdienst

wilde vervullen ten tijde van oorlog (conflict Armenië-Azerbeidzjan) en omdat er in 1999 negen personen zijn vermoord in het Armeense parlement. Er dient te worden opgemerkt dat er sinds 1994 een wapenstilstand van kracht is tussen Armenië en Azerbeidzjan (bron : Nouvelles d'Arménie, maart 2000, p. 16) en dat betrokkene voor het CGVS (p. 12) verklaarde nooit te zijn opgeroepen door de Armeense autoriteiten ten tijde van het conflict om zijn legerdienst te vervullen. Eveneens kon betrokkene niet aannemelijk maken dat hij in Armenië gevaar zou lopen omwille van de aanslag in het parlement (CGVS p.14). Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaringen (CGVS p.14) als zou hij teruggekeerd zijn naar Armenië in 1995 om er een rijbewijs te halen en in 1996 om er in het huwelijk te treden, zijn beweerde vrees t.o.v. dit land ondermijnt. Tenslotte stelde betrokkene bij de DVZ (pt.42) niet naar Armenië te zijn teruggekeerd omdat hij daar geen familie had en daar alles kwijt was, maar maakte betrokkene geen melding als zou hij momenteel een vrees koesteren t.o.v. de Armeense autoriteiten waardoor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen voor het CGVS wordt ondermijnd. Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden weerhouden.”;

2.2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar kritiek op dit motief niet verder komt dan de blote bewering in de titel van haar tweede middel, namelijk “schending van motivering (...) ten aanzien van de beoordeling van het land waarvan men het Staatsburgerschap bezit...”; dat deze, niet op enig begin van bewijs gesteunde bewering, de Raad er niet toe kan brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door te oordelen dat de vrees voor vervolging van de verzoekende partij ten opzichte van Armenië dient te worden geëvalueerd; dat het eerste motief de bestreden beslissing op zich draagt en dat er geen gegrond middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.